

Llibertat!

Periòdic quinzenal nacionalista

Jà tenim
feix...
Amb que el
lligarem?..

Any I

L'Hospitalet del Llobregat, 5 de Novembre de 1933

Núm. 7

Preu: 15 cèntims

Laureà Miró, 76

Subscripció: 1 pta. trimestre

L'ALBADA DEL FEIXISME

Una data fatídica: 22 d'Octubre de 1933.

Una gran desfilada d'escamots passa militaritzada sota l'esguard radiant de joia-o de follià- davant d'en F. Macià. El qui es creu President de Catalunya va somrient d'aquella manera tan *optimista* que ell sap...

No sabem que ho fa! Però el Feix romà s'ens apareix com si amenacés caure, damunt les nostres testes i veiem la Creu gamada com avança vers Catalunya, com una albada fatídica!

L'ex-coronel Macià, sent reviure aquells jorns en què amb l'uniforme militar, manava despòticament, imposava la seva voluntat a pobres soldats arrancats de la pàtria i de la llar familiar.

Difícilment podrem arrancar del pseudo-president de Catalunya aquesta mena d'orgull imperatiu, aquest militarisme, que porta arrelat dintre seu, que començà amb la paròdia guerrera de Prats de Molló; que culminà amb la gran desfilada de Montjuic! Sense pensar-ho, s'ha posat al nivell d'aquell Primo de Rivera que pretenia fer-se un gran partit absolutista, mentre durava el seu poder i per a assegurar-lo.

En F. Macià és d'aquells homes, que suggestionats, per qualche personatge llampant, malda tan com pot per a assemblar-s'hi. En aquests moments, sembla talment que tingui com ídols: Mussolini, Stalin o Hitler.

Totes les imitacions son ridiques, pero en aquest cas s'ha arribat ja al desvergonyiment. El Feixisme quan exposa el seu programa, té cert sentit de noblesa, sap donar la cara i és aquest el cas d'Itàlia, Rússia i Alemanya. Quan el feixisme és més indignant, és quan es presenta velat sota els noms de la democràcia, de liberalisme, quan ataca tots els poders absoluts i "sottovoce" ell actua com a tal.

I l'esquerra fa temps que es deixa portar per aquest verbalisme inconscient que acaba d'enfonsar-la. Malda endebades, justificar fets que palesen la seva gran desorientació, la seva poca capacitat de govern i el seu velat absolutisme. Malgrat tot i contra el poble si convé, ella preten governar Catalunya. Ha perdut el sentit del ridícul però tant se val! Treurà forces de flaqueza i voldrà espantar l'enemic.

Però avui s'han congriat tots els odis de Catalunya! De dreta o d'esquerra, centrista o separatista, tots sentim en el fons del cor l'avversió a aquest conglomerat que ha destruït el veritable, el pur nacionalisme català. Fins ara, al veure l'estel dins el fons blau, coneixiem com a germà al qui l'acompanyava avui però ens trobem dins una gran desorientació: aquest estel pot significar alhora un feixisme descarat o el símbol de la llibertat absoluta de Catalunya. Quin contrast!

I sapiguer que qui l'enarbola sota el significat feixista, és el mateix que l'havia enarbolat com a símbol de llibertat, de separatisme, que havia estat befat i perseguit per aquest concepte, pels mateixos que avui li fan costat!

Catalunya més que mai, es troba avui abandonada a mercè de gent mancada de consciència, que pretenen endogallar-la. Sos imitadors servils del feix romà o nazi, mancats en absolut del concepte, de l'ideal nacional, que puguin tenir aquests; —tot i que sigui equivocats.—

El feixisme català que apunta, pretén tan sols, mantenir en el pedestal, figures estantisses que no acaben de crenre's bandejades pel mateix poble que els va elevar.

LA REDACCIO